



Геј парада мора да се одржи исто као што је и Прозор морао да падне. По наређењу врховне команде.

Тако да ових дана, пред предстојећу геј параду у Београду, цела прича добија метафоричне обресе лакмус папира, који ће одредити не само киселост ове средине спрам промовисања најважнијег друштвеног и културног концепта Великог Брата него и степен наше колективне зависности од наређења са Врха. Немојмо да се заносимо. Наређење је наређење, па је свако политичко опирање на ту тему само бацање прашине у очи домаћој јавности.

Гицкали се или не, Европа је наредила да ће се и Београд сврстати у ред геј-френдли градова - па макар то изазавало немире, срчу, поломљене излоге и батине са обе стране проблема. Иста полемика водила се и прошле године, а политичари, као и увек, дају мигавац лево када скрећу десно, све водећи рачуна да у исто време не изнервирају потенцијалне бираче, али и да задовоље Господара. Кључ ове приче, међутим, уопште не лежи само у праву геј популације да се поносно шета улицама Београда, већ у правима Србије да по својој мери и потребама организује властите послове. Парадокс је то да се на случају геј параде према Србији демонстрира иста врста симболичког насиља какво противници геј параде приказују кад замахну каменицама на поворку хомосексуалаца који се мирно шетају Кнез Михаиловом улицом.

Другим речима - кад Европа нареди Србији да одржи геј параду, то је исто као кад српски хулигани прете да „Парада неће проћи“. Насиље рађа насиље, зар не?

Чини се да српској јавности мање смета геј поворка него чињеница да је један друштвени (сексуални) концепт стављен у ранг проворазредног политичког питања, и са тим у вези - политичке принуде. Живети као сав нормалан свет, парола коју смо са толико наде изговарали у деведесетим годинама, сада баца сасвим ново светло не само на „нормални свет“ него и на нашу представу о европском рају. Да бисмо ушли у Европу, геј парада мора да се одомаћи у Србији - али, у друштву огорченом због боље будућности која никако да дође, у земљи у којој се живи бедно, а наређења са Врха стижу непрестано и иду у дијапазону од предаје Косова до закона који онемогућава родитељима да погледају у здравствене картоне своје малолетне деце, геј парада само је један од камичака спотицања на нашем макадаму у бољу сутрашњицу.

И кад градоначелник Београда храбро каже да Србија у овом тренутку има пречих проблема од одржавања геј параде, показујући пример личног интегритета у политици, ствар ипак не одмиче даље од обичног здраворазумског питања - може ли Србија, на овом, или на било ком другом питању да не послуша диктат Европе? Речи Драгана Ђиласа и прошле и ове године биле су истините - али свеједно, чак и по цену немира, геј парада ће се одржати, јер Србија сада више стварно нема алтернативу - и да хоће, више са тог пута нема скретања.

Отуда, не видим ниједан разлог да се не учини све да се у Београду одржи геј парада, и да све буде у најбољем реду. Зашто сами себи отежавамо кад је одржавање геј параде, као и испуњавање било ког другог захтева који нам долази из Врлог новог света, неумитно, попут смрти? Зашто нам је да допустимо да хомосексуалци мирно продефилију Београдом теже него да прихватимо чињеницу да Косово, срце Србије, више није ни срце, ни део Србије? Зашто све наше фрустрације лечимо на жестоком отпору једној малој карневалској шетњи кад имамо толико других разлога, неупоредиво стварнијих и страшнијих, да почнемо колективно да урламо?

Ми знамо да Европа нема алтернативу, и то је оно што смо тражили.

„Пристао сам, бићу све што хоће“, данас та песма звучи страшније него икада, пре свега зато што и не сањамо шта нас све чека у бољој будућности.

Прозор мора пасти.

И, наравно, Србија неће скренути.

(Вечерње новости)